

Binecuvîntată fie Stîncă mea
(Psalmul 144)

Binecuvîntat să fie Stîncă mea, tăria mea,
Care-mi întărește brațul zi de zi în lupta grea.
El e cetățuia tare, Domnul este scutul meu,
Turnul meu de apărare prin furtuni, necazul greu.

Cor:

Lăudați-L, slăviți-L, veniți ca să cîntăm,
Căci El ne izbăvește atunci cînd îl chemăm.
A noastre alăute să răsună neîncetat
Căci din a lumii ape, din moarte ne-a scăpat.

Dumnezeu atinge munții cu a Sale adieri
Și un abur se ridică ca un fum în depărtări.
Pe vrăjmași îi risipește cu săgețile din nor,
Tunetul cînd strălucește, tremură orice popor.

Dumnezeu împodobește casele împărătești
Cu odrasle minunate, ca și niște flori cerești.
Adunările sînt pline cu fete și feciori,
Care-mpodobesc Sionul Domnului ca niște flori.

Pe cîmpiile-nverzite ale noastre turme cresc,
Și grînarele sînt pline cu belșug dumnezeiesc.
E fericite de poporul care crede-n Dumnezeu
Care-i mulțumește zilnic, lăudînd Numele Său.

Omul e ca și o floare, ca un abur trecător,
Și cu toate-acestea Domnul îl privește-ndurător.
Îl ridică, îl înalță și îi dă un loc slăvit,
După ce în marea luptă pe pămînt a biruit.

Dumnezeu dă biruință cînd în lupte îl chemați.
El a fost atunci cu David, cu ai țării împărați.
De aceea o cîntare nouă să alcătuim,
Și cu harfa și cu vocea, Domnului să-I mulțumim.

Amin